

Huius rei signum est, quod cum in eiusmodi loco in profundum foderimus, inueniemus lutum natuum, & erit is, arena radix: nec arena fiet, nisi per accidens. Radix autem istud, quia motus Solis illic moretur diutius, & ab aquis dulcibus longa distantia est. Eodem modo de falsedine aquarum maris est intelligendum. Radix enim aquarum omnium dulcis est, nec accidit eis falsedine aliter, quam modo predicto. Et signum sensatum hoc est, quod terra sub aqua, aqua verò sub terram necessariò, & naturaliter est. Indè que proprius aquæ contingit vt elementum sit, quàm terræ. Arbitrati verò sunt quidam quod commune omnium elementum sit, quæ plurima est aqua: est autem plurimum aqua maris. Quare aquarum quoque omnium elementum id esse existimatum fuit. Porò quæ aqua per naturam super terram eminet, & tenuior ea est: ac per istud ostendimus quod aqua dulcis omnino lenior sit, quàm falsa. Accipiamus itaque duo vasa equalia, ponamurque in illis aquam dulcem & falsam, postea sumpto ouo in aquam dulcem ponamus, & submergetur illico: postmodum in aquam falsam ponatur, & supernatabit. Ascendet ergo super partes aquæ falsæ, quia non ita diffunditur sunt. vtaquæ dulcis partes. Hæ enim ob tenuitatem, pondus istud sustinere non poterunt: illic verò ob crassitatem possunt. Eaque propter firmum non perit, quod illi fuerit iniectum. Sic naturaliter in mari mortuo non mergitur animal, neque gignitur, quia vincit in eo siccitas: vt neque in alia, quæcunque forma terræ propior est. Patet inde, quod aqua crassior subtenuiore est: nam crassa è genere terræ est, tenuis autem, & rara de genere aeris. Et ideo aqua dulcis aquis omnibus supereminet: est enim à terra cæteris omnibus remotior. Iam igitur sciuius, quod aqua, quæ à terra remotissima est, naturalis est, & quod dulcis maritimam excedit. Naturalem itaque illam esse hoc signo certum est, ac necessarium. Nascitur autem sal in lacunis quoque, quibus aqua dulcis falsa fit. Superat autem terræ falsedo illam falsedinem. In illa enim aer inclusus remanet, in hac non ita:

A τούτου δὲ σημειῶν ὅτι, ὅτι [εἶ] ἐν ταυτέρῳ τόπῳ βαθὺ κοιλαίνονται, καὶ ἀεὶ πορρωτέρω πηλὸν ἔμφυτον, καὶ ἔστιν ὁμοίᾳ ῥίζα ψάμμου καὶ οὐ γίνεται ψάμμος, εἰ μὴ καὶ συμβεβηκός. συμβαίνει δὲ τῷ το, ὅτι ἔστι διαπερθεῖσθαι καὶ ἰσως τῆς ἡλίου, ὡς ἔρημος, καὶ μακρῶστος ὑπὸ ὕδατος γλυκεροῦ. ποιουμένου νοητέον καὶ ὡς τῆς ἀλμυρότητος τοῦ ὕδατων τῆς θαλάσσης. ἢ ῥίζα μὲν γὰρ πάντων τοῦ ὕδατων ὅτι γλυκερὰ, καὶ ἢ ἀλλως συμβαίνει αὐτῇ ἀλμυρότης, εἰ μὴ καὶ τὸν ἔσπον τὸν λεγόμενον. καὶ τῷ το σημειῶν ὅτι ἀδύνητον, ὅτι ἢ γὰρ μὲν ὅτι ὑποκάτω τῷ ὕδατος, τὸ δὲ ὕδωρ ὑπερῆκεν ἐξ ἀσθένειας, καὶ φυσικῶσ κατεῖθεν καὶ κυριώτερον συμβέβηκε τῷ ὕδατι τὸ εἶναι σοικεῖον, παρὰ τῆ γῆ. ἐφῆρθησται δὲ πινες σοικεῖον εἶναι τὸ πάντων τοῦ ὕδατων πλείεσον. πλείεσον δὲ ὅτι τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης καὶ διὰ τῷ το καὶ σοικεῖον πυνται ἐκείδη τοῦ ὕδατων. ἔστι δὲ τὸ ὕδωρ φυσικῶσ ὑπερέχον τῆς γῆς, καὶ λεπτότερον αὐτῆς. καὶ διὰ τῷ το ἀπεδείξαμεν ὅτι καὶ τὸ ὕδωρ πυνταισ κουφότερον ὅτι τὸ γλυκὺ τῷ ἀλμυρῷ. πυντὶ λάβαρον καὶ ὡς ἐν παραδείγματι δύο σκευῆσ ἴσα, καὶ τῷ μὲν ἐν αὐτῆς ὕδωρ γλυκὺ, καὶ ὕδωρ ἀλμυρὸν καὶ ταῦτα περὶ λάβαρον ὡς τῷ μὲν δὲ τῷ το ἐν τῷ ὕδατι τῷ φλυκῆ, καὶ αὐτῆσ καταδύσεται. καὶ ταῦτα τῷ μὲν αὐτὸ καὶ ἐν τῷ ὕδατι τῷ ἀλμυρῷ, καὶ ὑπερνήξεται, καὶ ἀναθήσεται ἐπῆνω τοῦ μέρου τῷ ταυτέρῳ ὕδατος: διότι τὰ μέρη τούτου οὐ διαζύνονται, ὡς τὰ μέρη τῷ ὕδατος τῷ γλυκεροῦ. ἐκείνου μὲν γὰρ τὰ μέρη οὐ δύνανται ὑπομένειν διὰ τῷ λεπτότητα, βαρῶσ τούτου δὲ, διὰ τῷ παχύτητα, δυνάσται. καὶ διὰ τῷ το οὐ καταδύσεται ὅτι ὅππτερον αὐτῷ. αὐτὸ φυσικῶσ ἐν τῇ νεκρῇ θαλάσσῃ, οὐτε καταδύσεται ζῶων, οὐτε γλυκῶσται. κινεῖται γὰρ ἢ ἐρήθης ἐν αὐτῷ, καὶ ἐν παντὶ ὅσῳ ἐστὶ πλησίον τῷ χέματος τῆς γῆς. φάνεται τοίνυν ἐπιπέθεν, ὅτι τὸ ὕδωρ τὸ παχὺ, ἔστιν ὑποκάτω τῷ μὴ παχέος. τὸ γὰρ παχὺ, ἔστιν ἐν τῷ γῆσ τῆς γῆσ: τὸ

F δὲ λεπτόν καὶ ἀρῶν, ἐν τῷ γῆσ τῷ ἀέρος. καὶ διὰ τῷ το ὑπερέχον τῷ ὕδατι. ἐπειὸν γὰρ ὅτι ὑπερέχον τῆς γῆς πορρωτέρω, ὡς τῷ πορρωτέρω ἔρημος, ὅτι τὸ ὕδωρ τὸ πορρωτέρω τῆς γῆς, φυσικῶσ ὅτι καὶ τὸ γλυκὺ τῷ θαλάσσει ὑπερέχον ἀπεδείξαμεν. καὶ φυσικῶσ τῷ το εἶναι, τῷ ῥηθέντι σημειῶν φανερόν καὶ ἀνακαῖον ἐγγύτω. γλυκῶσ δὲ τὸ ἀλάτ ἐν ἰσσοῦσ ὕδασι, ὡς τὸ γλυκὺ γίνεσ ἀλμυρῷ ὑπερέβαινεσ ἢ ἢ ἀλμυρότης τῆς γῆς ἐκείνου ἢ ἀλμυρότητα. ὑπομένει γὰρ ἐκείνη μὲν αἰὲρ ἐκείνου ἐκείνου, ταυ-